

*„Jah, olen unistaja. Sest unistaja on inimene, kes leiab tee üksnes
kuuvalgel, ja karistuseks näeb ta päikesetõusu enne teisi.”*

– Oscar Wilde

Esimene peatükk

Sel õhtul, kui kõik algas, rippus Brick Lane'i kohal täiskuu ja valas kõigele pärlendavat kuma. Ametlikult oli Amber üles katuseaeda tulnud selleks, et tusatseda, aga kuud nähes kadus kulmukorts hetkega. Kuu oli hiigelsuur ja paistis väga lähedal, katsu või näpuga, nii et ta sirutas käegi välja. Kui ta selle kahvatu valguse taustal oma käe kontuure vaatles, turgatas pähe üks küsimus. *Kui mitu sõna on mu käsi kuueteist eluaasta jooksul kirjutanud?* Alatasa turgatasid Amberile pähe täiesti suvalist laadi küsimused. Ise pidas ta seda needuseks, sest pähe tulid need alati just kõige ebasobivamal hetkel. Nagu tookord ajalooeksamil, kus oli küsimus, millal Henry VIII viimast korda Londoni Toweris käis. *Mis paigad need on, kus mina olen juba praegu viimast korda käinud?* küsis Amber endalt silmapilk. Kohe järgnes sellele: *mis jääb üldse viimaseks paigaks, kus ma käin?* Seejärel kulutas ta väärtuslikust eksamiajast kümme minutit, et koostada mõttes nimekiri kõikidest paikadest, kuhu ei tahaks enam iial tagasi minna – *kool, laupäevane rahvast pungil täis toidupood, hambaarstikabinet* –, ja lisaks paikadest, kus võiks rahuga surra: *Pariisis lamamistoolil pikka peent*

sigarit suitsetades; lõbustuspargis karusselliga sõites, nii et tuul tuhiseb juustes; nelja sambaga baldabhiinwoodis mõnusalt Billie Holidayd kuulates.

Amber langetas käe põlvele ja ohkas sügavalt. Jahedas õhtuõhus oli tunda heitgaaside, praetud sibula ja koriandri lõhna. Allpool kihas India restorani köögis, mille tagumised aknad olid Amberi kodumaja poole, mesitarulikult vilgas tegevus. Aga pottide kolin ja bengali keeles juhtnööre karjuvate peakokkade kisa Amberit ei seganud. Igaõise meluga harjunud tüdrukut see pigem rahustas. Siis aga kuulis ta üle lärmi oma isa Geraldid häält ja tõmbus kohe üleni pingesse. Kuulda oli ainult üksikuid sõnu, aga tüdruk teadis, et jutt käib temast.

„Ta ei saa aru ... vastutustunne ... minu karjäär ...”

Amber ohkas. Omaenda nõme karjäär, muule Geraldil ei mõtlegi. Seejärel oli kuulda Amberi teise isa Danieli leebet hoogsarütmilist häält. Ühtki sõna ei suutnud tüdruk eristada, aga ta oskas jutu sisu niigi arvata. Küllap püüab Daniel asja siluda nagu ikka, üritades Geraldit mõistma panna, et vahel on tarvis tütrelegi aega ja tähelepanu pöörata – *näiteks nagu nüüd, kui Amber valiti kooli esindama lausa üleriigilisel välitusvõistlusel!* Aga no muidugi, eks Geraldil karjäär on ju kõige tähtsam, eluliselt tähtis. Ja otse loomulikult pole ükski teine võimeline aru saama, kui suure pinge all peab elama selline rahvusvaheliselt tunnustatud kunstnik nagu tema. Daniel oli otsekui inimese kuju võtnud rahustav spaamuusika. Amber armastas teda üle millegi muu või kellegi teise terves maailmas ja oli lõpmata tänulik, et vähemalt üks isadest hoolib; mõnikord tekkis aga soov, et Daniel ei oleks nii rahulik. Mõnikord – päris palju kordi – oli ta soovinud, et Daniel end Geraldil silmis kehtestaks.

Amber kuulis ukse sulgumist allkorrusel. Arvata oli, et Gerald tõmbus oma ateljeesse haavu lakkuma. Öhtusöögil oli ta Amberile öelnud, et ei saa väitlusele kaasa elama tulla, sest on kutsutud Prahasse kunstigalerii avaüritusele, mispeale esitas Amber süüdistuse, et isa on enesekeskne despoot. Despoot oli veebisaidi Dictionary.com päevasõna. Kõhedust tekitav sõnakarma – otsekui oleks Dictionary.com ette teadnud, et Gerald on täna iseäranis ebameeldiv. Geraldile jäi seda sõna kuuldes lõhetükk kurku kinni, ta hakkas läkastama ja tõmbus näost vaarikpunaseks. Seejärel virutas ta noa ja kahvli lauale ning hakkas röökima. Geraldil oligi kombeks röökima hakata, kui ta sai aru, et tal pole õigus – see oli üks tema halvimaid iseloomuomadusi. Tavaliselt oleks Amber hakanud silmapilk vastu karjuma, aga täna õhtul tundis ta, et pisarad on liiga lähedal, ja tuli parem katuseaeda tusatsema.

Täna oli kokkuvõttes üldse hull päev. Juba hommikust saadik, kui helin jäi mingil absurdtsel põhjusel (umbes nagu sellepärast, et ta unustas end õhtul liiga kauaks blogima ja nii läks hoopis meelest äratus panna) kostmata, nii et tal ei jäänud aega juukseid enda eritunnuseks saanud jäigaks püstitamiseks vormida. See omakorda tähendas, et Amber tundis end koolis sama kohmetult ja alasti nagu siis, kui ta oleks sinna läinud pesu väel, kõige luitunuma ja narmendavama aluspesu väel. Koolis oli hullem kui kunagi varem – ja mitte ainult juuste tõttu. Matemaatikaõpetaja härra Frasier (kui üldse keegi, siis vääriski just tema despoodi nimetust) korraldas algebra üllatus testi. Esimesena turgatas Amberile pähe vaidlustada sõna *üllatus*. Üllatus peaks ju midagi head olema, näiteks üllatuspidu või üllatusvõitja. Kas praegusel juhul polnuks sobivam nimeus algebra šoki- või õudustest? Ent Amber teadis isiklikest

kogemustest, et härra Frasier ei suhtu oma õpetamismeetodite vaidlustamisse just ülearu hästi, seega pööras ta kontrolltöö vaikides ümber ja langes silmapilk tähestikulisse põrgusse. Just see on algebra puhul kõige jäledam, kuidas ta varastab Amberi armastatud kirjatähed ja väänab need mingiteks asjadeks, mis panevad pea valutama. Matemaatika peaks tegelema arvudega – võtku siis numbrid ja jätku tähed kirjanikele, kes loovad neist ilusaid asju, mitte ei riku neid absurdsete võrranditega. Lõuna ajal, pea kontrolltööst alles valus, otsis ta pelgupaika raamatukogust. Aga vaevu jõudis Amber maha istuda, kui tema õuduseks vallutasid raamatukogu OMG-d. OMG-deks kutsus Amber oma klassi niinimetatud vingeid tibusid. Neid, kes näljutasid end nii kõhnaks, et pea näis kehaga võrreldes liiga suur, ja jumestasid nagu nii paksult, et nähtavasti kulus selleks iga kord suur purk värvi. Neid, kelle jutu peaaegu iga teine sõna oli OMG*. Vahetunnis ei tõstnud nad muidu iialgi jalga raamatukokku. Ramps oli nende maailmas täiesti välistatud paik, sest seal ei saa ju suitsetada ega valjusti poistest pläkutada. Täna aga, mingil absurdsel põhjusel – võib-olla nad teadsid, et Amberil on niivõrd jube päev, ja tahtsid selle veel hullemaks muuta –, laekusid nad võltsi naerulagina ning kuulsuste lemmikparfüümide udupilves raamatukokku.

„Kas see on tõsi, et sa käid nagu meesteriietes ringi, kui parajasti koolis ei pea olema?” küsis Chloe-nimeline OMG, seadnud end Amberi lauaservale poole näkaga istuma.

Amber eiras teda ja luges edasi. Kahjuks ei heidutanud see Chloet kuigivõrd. Ta laotas end hoopis lauale laiali, otsekui valmistuks aluspesu reklaamvõtteks. „Kas sa teed seda sellepärast, et su papsid on nagu ...”

* OMG – lühend väljendist *oh my god* ‘jumal küll’ (ingl k). – *Siin ja edaspidi tõlkija märkused*

Kõik OMG-d vakatasid ja Amberil tuli tahtmine ulguda. Nad teadsid ju juba aastaid, et ta isad on geid. Miks see ikka veel päevakorras oli?

„Mu isad on nagu mis?” küsis ta endiselt pilku tõstmata, ehkki sõnad raamatus olid kõik klombiks kokku hägustunud.

„Geid,” ütles Chloe väljakutsuvalt, nagu räägiks ta Amberile midagi sellist, mida too veel ei tea.

„Miks peaks see, et mu isad on geid, tekitama minus tahtmise ülikonnaga ringi käia?” küsis Amber vastu ja andis endale silmapilk mõttes selle eest jalahoobi, et laskis end tõmmata Kõikide Aegade Kõige Mõttetumasse Vestlusesse Üldse.

„Noh, et äkki see nagu teeb sinust ka gei?”

Seepeale kummardus Amber toolil ettepoole ja jõllitas Chloele otse silma. „Sellise loogika põhjal võin teha järelduse, et sinu ema ja isa on täielikud imbetsillid.”

„Et nagu mis mõttes?” küsis Chloe ja ta huuleläikeline suu vajus ammuli.

Amber ei jäänud ootama, kuni teine selle viimaks välja nuputab.

Nüüd aga tundis ta, kuidas silmi kerkivad tulised pisarad. Ta pilgutab need minema ja vaatas raamatut oma süles. *Nutma küll ei hakka. Mitte mingil juhul. Tänapäev oli niigi läbi ja lõhki hull.* Ta avas raamatu. Ainus asi, mis võib ta sellisest süngusest välja aidata, on mäng „Mida ütleks Oscar?”. Mängu mõtles Amber välja paar aastat tagasi, olles äsja avastanud oma kirjanikust kangelase Oscar Wilde'i. Iga kord, kui ta juhtus olema kurb või vihane või segaduses, tarvitses vaid Wilde'i raamatut lehitseda ja huupi mõni mõttere valida. Kirjaniku kiretu vaimukus ja sarkasm ei vedanud iial alt. Amber hakkas nüüdki lehekülgi sirvima. Iiveldamiseni tüütu oli kogu

aeg üksi olla. Kõriauguni oli tundest, et oled mingi viies ratas vankri all. Ta janunes põnevuse ja seikluste järele. Oli vaja oma elu muuta. Aga kuidas? Ta lõpetas sirvimise ja vaatas avatud lehekülge. Silma hakkas tsitaat:

„Jah, olen unistaja. Sest unistaja on inimene, kes leiab tee üksnes kuuvalgel, ja karistuseks näeb ta päikesetõusu enne teisi.”

Amber laskis neil sõnadel endast üle uhtuda. Just nii peaksidki kõik kirjatähed olema kokku seatud – viisil, mis paneb inimese tõepoolest peatuma ja mõtlema, tekitab parema enesetunde. Temagi ei peaks end sellepärast halvasti tundma, et on teistsugune. Ta peaks uhkust tundma. Ta ei peaks end sellepärast halvasti tundma, et unistab millestki paremast. Amber vaatas üles kuu poole. Kuu näis kumavat eredamini kui kunagi varem, nagu säraks ta just nimelt temale. Amberil oli kummaline tunne, kuu justkui ootas, et ta midagi mõistaks. Ta naalus tahapoole ja pööras pilgu pimedusse. Ja mis siis sellest, et ta ei ole selline nagu kõik teised tüdrukud koolis? Ja mis siis sellest, et ta isa on enesekeskne despoot? Amber on unistaja, kuuvalgel unistaja. Täpselt nagu Oscar Wilde. Amber pani raamatu käest ja astus katuseaia servale. All lookles kunagise pruulikoja Old Truman Brewery õuepealsel seisvate toidufurgoonide juures lausa inimjõgi. Paremat kätt ulatusid Brick Lane'i tänavatuled kaugele just nagu kalliskividega ääristatud pikk sall. Esimest korda kogu päeva jooksul tundis Amber pisukest lootusekripeldust. Ta on Londoni südames, ümbritsetud miljonitest inimestest. Kindlasti on kusagil veelgi selliseid nagu tema. Inimesi, kes ei sobitu, kes ei taha sobituda, kes janu-nevad põnevuse ja seikluste järele. Kuuvalgel unistajaid.

Teine peatükk

Maali kiirustas mööda Brick Lane'i Aasia toidu kaupluse TAJ poole; rutates tuletas ta meelde, mis toidukaupu ema poest tuua oli palunud. *Kikerbernejahu, paprikapulbrit, kaks kimpu värsket koriandrit ja ... midagi oli nagu veel?* Korra oli pea täitsa tühi. *Ah jah, kookospähkleid.* Maali naeratas laialt, kui talle meenus, mida neist koostisainetest tegema hakatakse. Ema kookose-*burfi* oli Londoni parim – arvata võib, et kogu Suurbritannia parim. Tema pere India maiustuste poodi tuldi kõikjalt ja seni olid just need suus sulavad *burfi*-palakesed kõige minevam kaup. Maali vaatas, ega sõidukeid tulemas pole, ja läks üle kitsukese sõidutee. Kõnnitee kivisillutis helkis hiljutisest vihmast. Ehkki kell oli juba peaaegu kaheksa õhtul, oli ümberringi ebatavaliselt valge. Maali vaatas üles ja nägi pea kohal hiigelsuurt täiskuud. Otsemaid kiirustas käsi jopetaskust telefoni võtma. Nii suurt kuud nägi ta küll esimest korda elus. Maali jäi mošee juures seisma. Kuuvalgus pani peegelmosaiigiga kaetud minareti mustkunstniku võlukepikesena sädelema. Hingematvalt kaunis. Maali valis telefoni pildistamisfunktsiooni ja suumis, kuni paistis tulevat väga hea foto.

Aga just siis, kui ta pildistama asus, trügis mööda kamp City ärimehi ja keegi neist müksas ta kätt.

„No kuulge!” Maali vaatas pahaselt meeste poole, aga pööras siis pilgu ruttu ära. Punetavate nägude ja verdunud silmade järgi oli kohe näha, et mehed on purjus.

„Et missassja?” ilkus üks talle lähemale kummardudes.

„Üritasin pilti teha,” pomises Maali telefoni taskusse tagasi pannes.

„Ja siis?” küsis mees. Tema hingeõhk oli tuline ja hapukalt alkoholilehane.

„Ära sa teda vihale aja, Dave,” itsitas ta kambajõmm, „muidu saad veel fatvaa kaela.”

Maali vaatas teda altkulmu. Ta tahtis karjuda: *tegelikult pole ma moslem, vaid hindu!* Aga mis mõttega? Vohik ei teeks neil vist niikuinii vahet. Ta langetas pilgu ja kiirustas minema. Selja taga kajas meeste räme naer. TAJ-poele lähenedes hakkas ta uuesti ostunimekirja meelde tuletama. *Kikerhernejahu, paprikapulbrit, kaks kimpu värsket koriandrit ...* ja ta peatus. Suisa Brick Lane'il, Truman Brewery ees kõnniteel trampis jalgu üksisarv! Maali pilgutas silmi, kontrollimaks, ega ta seda lihtsalt ette ei kujutanud, ent üksisarv oli endiselt alles. Looma karvkate oli lumivalge ja lauba keskelt ulatus välja pikk koonusjas sarv. Maali lihtsalt pidi temast pildi saama – ja seekord ei peata teda miski.

Pruulikoja poole rutates ei suutnud Maali naeratust tagasi hoida. Just seda armastab ta Brick Lane'il elamise puhul kõige rohkem: iial ei tea, mis üllatus võib oodata. Muidugi pole siin alati niimoodi olnud. Kui ta alles pisike oli, paistis siin igav ja kõle, keldritesse ja kõrvaltänavatele oli kokku surutud lõpmatu hulk India restorane, nahktagipooide ja viletsaid

rõivavabrikuid. Siis aga kolis Shoreditchi kunstirahvas – ning nemad muutsid laguneva pruulikoja ja selle ümbruskonna pea-aegu üleöö lausa võlumaailemaks, kus võib ette tulla mida tahes; puhutised moefotosessioonid, ekspromptkontserdid, grafitid, mis on nii ilusad, et peaksid rippuma mõnes kunstigaleriis. Ja tagatipuks üksisarv!

Loomulikult polnud see päris ehtne üksisarv. Lähemale minnes võis näha, et tegu on valge hobusega, kelle pea külge on kinnitatud tehissarv. Aga ikkagi nägi loom uskumatult vahva välja. Hobuse valjaid hoidis teismeline poiss, tema kõrval rääkis moeka väljanägemisega lillajuukseline naine moeka väljanägemisega sinisejuukselise mehega. Nendega kohakuti jõudes tõmbas Maali telefoni välja. Ta teeb näo, nagu saadaks sõnumit, tegelikult aga teeb kähku ühe pildi. Ta kiikas hobuse poole. Lähedalt vaadates oli too hiigelsuur. Hobune langetas pea, vaatas tüdrukule viivuks otsa ja korsatas. Ninasõõrmetest tuprus jahedasse ööõhku aurusõorikesi. Maali naeratas laialt, mõeldes, mida ütleb küll vend Namir, kui Maali talle räägib, et kodutänaval oli üksisarv. Namir on alles seitsmene ja fantastiliste lugude järele suisa arust ära. Peab üksisarvest pildi tegema, muidu ei jää vend seda juttu ilma pealgi uskuma.

„Kõik kombes?”

Maali võpatas. Valjaid hoidev poiss rääkis temaga. Maali tundis, et ta nägu lööb tuska tekitavalt ägedalt hõõguma, nii nagu juhtus iga kord, kui mõni poiss tema poole kas või ainult vaatas.

„Hei,” pomises ta.

„Mida kõike ma ka pean tegema,” nentis poiss pead vangutades. Enne pilgu maha löömist jõudis Maali näha, et poisi näol on naeratus ja pruunides silmades sädemekesed.

„Mida siis?” küsis tüdruk pominal, sest uudishimu sai argusest võitu.

„Vaatan, et Snowy minema ei tormaks, kuni need udupead jõuavad ära otsustada, mis küljest ta kõige ilusam paistab.” Ta tasandas häält. „Nad on Chilli baarist. Teevad reklaamklippi, sest neil on seal mingi uus kokteil: Sametine Ükssarv.” Poiss vangutas uuesti pead, ent silmad naeratasid.

„Aga” – Maali vaatas ainitise pilguga üles hobuse poole – „kus ta elab?”

„Siinsamas linnafarmis,” vastas poiss. „Ma töötan seal; eks ju, Snowy.” Ta sügas hobust lõua alt. Hobune hõõrus teda hellalt koonuga. Maali naeratas. Loom paistis kuuvalgel seistes endiselt maagiline.

„Kas pilti võib teha?” küsis ta pelglikult. „Mõtlen, et väikevennale. Talle üks sarved nii meeldivad.”

Poiss naeratas laialt. „Ikka.”

„No nii, Adam, otsustasime, et hobune tuleb viia siseõue,” pöördus naine näoga nende poole. Punakaslilla paažisoeng ja silmade ümbrus mustaga kõvasti toonitatud. Sedasorti naine, kes tekitab soovi olla nähtamatu – sedasorti naine, kes võib su üheainsa pilguga paigale naelutada.

„Ash,” kostis poiss.

Naine kortsutas kulmu. „Mis?”

„Mu nimi on Ash, lühend Ashleyst.”

„Ahah.” Naise hääl ja ilme jäid täiesti ükskõikseks. „Saad sa ta meile siis sinna tuua?”

„Ikka, aga ...” Ash vaatas Maalit. „Mis su nimi on?” küsis ta sosinal.

„Maali,” sosistas tüdruk vastu.

„Maali tahaks enne kähku ühe pildi teha.”

Naine kergitas peenikest, pliatsiga laubale joonistatud kulmu. „Kes?”

„Maali,” noogutas Ash Maali poole.

Naine mõõtis teda pilguga nii- ja naapidi ning vaatas siis mujale, otsekui oleks tüdruku ainsa hetkega ära hinnanud ja kõrvale heitnud. „No vaevalt meil praegu sellisteks asjadeks aega on ...”

„Tee pilt ära,” naeratas Ash Maalile ja astus tee pealt eest.

Maali puudutas telefonil fotokaikooni ja laskus kükakile. Vaistlikult taipas ta, et „ükssarv” jätaks madalamalt pildistades veelgi vägevama mulje.

„Meil on tõesti juba päris kiire,” ütles naine.

Maali fookustas.

„Noh!” ütles naine ja müksas mööda trügides Maali kätt.

Pilt tuli ähmane.

Ash kehtitas õlgu, et mis parata, ja haaras kõvemini valjustest. „Noh, oli tore tuttavaks saada,” ütles ta.

„Jah. Samad sõnad,” pomises Maali. Sekundi vältel sõandas ta Ashile silma vaadata, enne kui pilgu tema jalgadele langetas. Poiss kandis äratröötatud musti saapaid, sedasorti jalavarje, mida kannavad mootorratturid ja rokitähed.

„Tule meid õige farmi vaatama. Näe, va Snowy paistab sinust päris sisse võetud!”

Maali tõstis pilgu ja nägi, et hobune vaatab alla tema poole. „Jah.” Ta proovis mõelda, mida veel öelda, aga kõik ajus olevad sõnad olid otsustanud peitu pugeda.

„Nojah, et näeme siis,” ütles Ash.

„Jah. Näeme.”

Ash naksutas keelt ja ajas hobuse liikvele.

Maali seisis ja vaatas neile järele, kuni Snowy kabjaklõbin kaugusse vaibus.

Just nimelt seda armastas Maali elu puhul kõige rohkem. Et lähed korraks välja süüa ostma ja juba järgmisel hetkel võib kõik olla teisiti. Oi, kuidas tahaks, et selle pakitseva tunde saaks pudelikesse panna ja iga kord, kui tahtmine tuleb, veidike peale pihustada nagu parfüümi. Ohates pööras ta ringi ja võttis taas suuna poe poole. *Kikerhernejahu, paprikapulbrit, kaks kimpu värsket koriandrit ja kookospähkleid ...*

Kolmas peatükk

„Täna õhtul loen teile oma vast valminud luuletuse. Pealkiri on „Päev, mil suri mu üsk”.

Mikrofoni ees seisvat naist vaadates tuli Skyl kõhtu tinaraske tunne.

„Ainest sain oma elust endise abikaasaga,” jätkas naine. Juuksed olid tal porgandpunaseks värvitud ja silmapliiats keldriruumi kuumuses suurteks mustadeks sõõrideks valgunud. Kui moetoimetaja peaks sellisele välimusele nimetuse välja mõtlema, siis sobiks vist pungipanda. Sky haaras ingveritree kruusist kõvemini kinni. Luulekohvikusse tulek pidanuks olema päästerõngas, mis tänase päeva katastroofi hambust välja kisuks. Metroorongis Covent Gardeni poole sõites kujutas ta terve teekonna vältel ette õhtut, mis on tulvil poeetilist inspiratsiooni, atmosfääri, mis on täidetud meelietutavate metafooride ja lohutust pakkuvate riimidega. Seni olid siin ette kantud ainult räuskav sõjateemaline luuletus, mis kestis kakskümmend kaks minutit, piinlikult erootiline luuletus mingilt naiselt, kes nägi välja nii vana, et võinuks olla Sky vanaema, ja nüüd siis see. Sky hingas sügavalt sisse. Võib-olla ei ole luuletus siiski nii halb kui pealkiri ...

„Külm oli mul sinuga elada,” alustas Pungipanda, „sa ei tahtnud mind hoida, vaid omada.”

Sky pani silmad kinni.

*„Rikkus või vaesus, tervis või haigus –
alailma sa salaja teise kaisus.”*

Sky hammustas huulde, et mitte valjusti oiata. Tegi siis silmad lahti ja vaatas ruumis ringi. Peale tema oli seal veel kõigest neli inimest. Algul polnud tüdrukul sellest midagi – sees surises erutusest, et ta viibib siin, otse Londoni südames asuvas luulekohvikus, ise kuusteist aastat vana ja täiesti omapead. See pidanuks olema hiilgav. See pidanuks olema elu üks parimaid, kõige põnevamaid õhtuid. See pidanuks juhtima mõttet eemale tõsiasjast, et samal ajal mängib tema isa oma nõmeda uue naise ja tolle veelgi nõmedama tütreaga õnnelikku perekonda, aga selle asemel ...

*„Kuni surm meid lahutab,
mu surnud süda valutab.
Ja üsk mul surnud ka –
kui hauakivi ta.”*

Sky vaatas pealt, kuidas naine kiskus mikrofoni aluselt lahti ja astus sammukese kuulajatele lähemale. Tegelikult polnud sel mingit mõtet – ruum oli nii pisike, et järgmise sammu järel oleks ta neile juba sülle kukkunud. Räuskava sõjaluuuletuse esitanud mees esimeses reas tõmbus tagasi.

„Ma lahutan sinust ära! Ma lahutan sinust ära! Ma lahutan sinust ära!” kriiskas naine publikule.

Ühtäkki tikkus Skye täiesti vastupandamatult naer peale. Algas kõhukoopast ja puges rinnakorvi poole. Ei tohi naerma pursata! Pole vaja, et hakataks küsima, kui vana ta üldse on, ja pealegi näeb see naine ikka päris hirmuäratav välja. Sky hammustas keelde, naer aga kogunes juba kurku ja ähvardas iga hetk valla pääseda. *No mõtle ometi mingi kurva asja peale!* andis tüdruk endale käsu. Seega mõtles ta sihilikult emale ning sõnadele „vähk”, „pahaloomuline” ja „opereerimatu”. Nagu alati, ajas see mõte seegi kord asja ära. Naer kuhtus otsekui katki torgatud õhupall ja Sky naaldus toolikorjule.

„Olgu, hästi ... ee ... aitäh, öde Dignity,” sõnas õhtujuht, võttis Pungipandalt mikrofoni sujuvalt käest ja asetas alusele tagasi. „Nii, kas keegi veel sooviks oma luulet lugeda?” Naine silmitses kohalolijaid ja vaatas korraga just Skye otsa. *Oi ei, mõtles Sky, aga kuulis end oma täielikuks üllatuseks vastavat: „Jah, mina.”*

Kõik pöörasid pead ja jäid teda vahtima. Kuidagiviisi sai Sky jalule ja kuidagiviisi jõudis ta mikrofoni juurde. Mitte kunagi varem polnud ta oma luuletusi avalikult ette lugenud. Mitte kunagi.

Ainuke inimene terves maailmas, kellele ta neid iial luges, oli isa – nende paatmaja hubases privaatsuses. Nüüd aga seisis Sky siin, pealinna luulepealinnas, ja hakkas võõraid inimesi tulvil keldris oma loomingut ette kandma. Okei, mitte just tulvil, kuulajaid oli kõigest käputäis. Aga ikkagi ...

Käsi kramplikult kokku pigistades kogus Sky julgust, et publiku poole vaadata. Tagumises nurgas nuuksus tasakesi Pungipanda. Esimeses reas istuv mees jõllitas ainitisel pilgul endale sülle. Üksnes lumivalgete juustega naine vaatas Skye

otsa – ja läkitas talle julgustava naeratuse. Sky naeratas jõuetult vastu ja hingas sügavalt sisse.

„Daamid ja härrad,” kuulutas õhtujuht mikrofoni, „öelgem nüüd tere tulemast ...” Naise jutt katkes ja ta vaatas Skyle otsa. „Mis su nimi on?” küsis ta sosinal.

Sky suu oli ühtäkki nii kuiv, nagu oleks jahuga üle puisetatud. „Oh, ee ...” Viivuks halvas hirm mõistuse, siis aga seksus jõuliselt adrenaliini. „Halo,” vastas ta. Halo oli varjunimi, mille all ta oma luuletusi netis avaldas. Ühtlasi oli see hüüdnimi, mille isa oli emale pannud. Emale mõeldes tunnetas tüdruk otsekohe enda ümber soojust, mis oli nagu aura. *Oled siin?* Soojus kasvas. Sky naeratas ja tundis end veidi vabamalt. „Tahaksin teile lugeda luuletuse, mille pealkiri on „Kas taevas on kirikakraid?””

Keldris jäi vaikseks. Sky hingas sügavalt sisse.

*„Kui ma väike olin, tegime kirikakrapärgi,
metsas langes päikese säratäppe ...”*

Ja kui ta seal luuletust luges, juhtus midagi väga kummalist. Teda haaras samasugune tunne kui kirjutadeski. Kõik muu kadus ära: isa ja tema uue naise ning tolle nõmeda tütre põhjustatud stress, samuti tõsiasi, et ta teiste ees oma luuletust loeb. Millelgi muul polnud korraga enam tähtsust, olulised olid üksnes sõnad. Sõnad olidki ainsad, mis *eksisteerisid*. Ja siis, enne kui ta ise arugi sai, jõudis ta luuletuse lõpuridadeni.

*„Tahaks nii pikka pärga, mis siiani kokku meid köidaks.
Kas taevas on kirikakraid?”*

Järgnes viivuke vaikust, mille jooksul Sky paiskus oma luuletuse privaatsest metsaalusest tõelisusse tagasi. Mees esi-reas tõstis tursked kämblad ja plaksutas. Hästi valjusti. Tõi siis kuuldavale kiiduhõiske ja seepeale hakkasid ka kõik teised plaksutama – isegi Pungipanda seal taganurgas. Ehkki ühtekokku oldi kõigest viiekesi, kajas aplaus Skyl tervest kehast läbi – viimne kui rakuke löi tantsu.

„Aitäh,” sosistas ta mikrofoni. „Aitäh.”

Paarikümne minuti pärast metroojaama poole minnes ümises Sky keha ikka alles aplausi järelkajas. Esimest korda elus oli ta oma luuletusega publiku ees esinenud – kusjuures veel Covent Gardeni luulekohvikus! Sky tundis inspiratsiooni, väge, elujoovastust. Ja sedagi, et kõht on jube tühi! Paremäl märkas ta tibatillukest poodi. Uduse klaasiga akna tagant paistsid pitsariulid. Sky lipsas sisse ja ostis hiigelsuure lõigu Margaritat. Juust oli erekollane ja kumjas, aga Skyl polnud sellest midagi. Lõhn oli hõrgutav. Poekesest välja astudes ja edasi kõndides kuulis ta kitarrimängu. Ta laskis meloodial end jaama sissepääsust mööda kanda. Leicester Square'i serva oli end mängima asutanud üks tänavamuusik. Pikk ja kõhn mees kandis trööbatud nahktagi, luitunud teksaseid ja kauboisaa-paid. Ta nägi välja otsekui kaheksakümnendate rokivideost välja astunu. Rahvas tormas kinode, restoranide ja baaride vahet saalides temast mööda, Sky aga tundis tungi seistada ning vaatama jääda. Tähelepanelikkus, millega mees kitarrimängis, ja südamlik lauluhäääl mõjusid haaravalt. Kui laul järjest valjenes, tuli Skyl isu pea kuklasse ajada ja kaasa laulda. Aga ta haukas hoopis veel ampsu pitsat ja vaatas üles taevasse. Hiigelsuur hõbedane kuu valgustas väljakut nagu prožektor. Silmapilk hakkas sõnu pähe tulema. *Kumav. Helendav.*

Helkiv. Lunaarne. Hunnitu. Veiklev. Pärlendav. Hiiglaslik. Diskokera. Sky teadis, et kui piisavalt kaua oodata, korraldavad need sõnad end luuletuseks. Aga ta ei tahtnud laulu lõpuosast ilma jääda. Seega haukas ta veel ampsu pitsat ja talletas sõnad hilisemaks tarvitamiseks mällu. Muidu oli Skyl alati kahju, kui tänavamuusikutel kuulajaid nappis, aga vaadates, kui mahedalt mees iga sõna kuuldavale toob, otsekui laulaks armastatule, mõistis ta esimest korda midagi väga olulist: kui teed midagi sellist, mis sulle väga meeldib, siis pole tegelikult kuigi oluline, kui palju inimesi sind kuulab.

KAS TAEVAS ON KIRIKAKRAID?

SKY CASSIDY

Kui ma väike olin, tegime kirikakrapärgi,
metsas langes päikese säratäppe.
„Ma kroonin sind printsess Metshaldjaks!” hüüdsid sina
ja panid enda hapra pärja mulle pähe.
„Ja mina kroonin sind kuninganna Tulikapalgeks!”
ütlesin mina
ja panin oma pärja sinu liiliavalge kaela ümber.
Tol pärastlõunal oli maailm veel üks suur muinasjutt
ning me pidime elama kaua ja õnnelikult.
Kust pidin ma siis teadma, et see oli lõpu algus,
meie kahe „elas kord üks hirmus õnnetus”?
Tahaks ikka veel sinuga neid kirikakraid korjata.
Tahaks nii pikka pärga, mis siiani kokku meid köidaks.
Kas taevas on kirikakraid?